

POHÁDKY psané vodou

1. díl

Berenika, 9 let

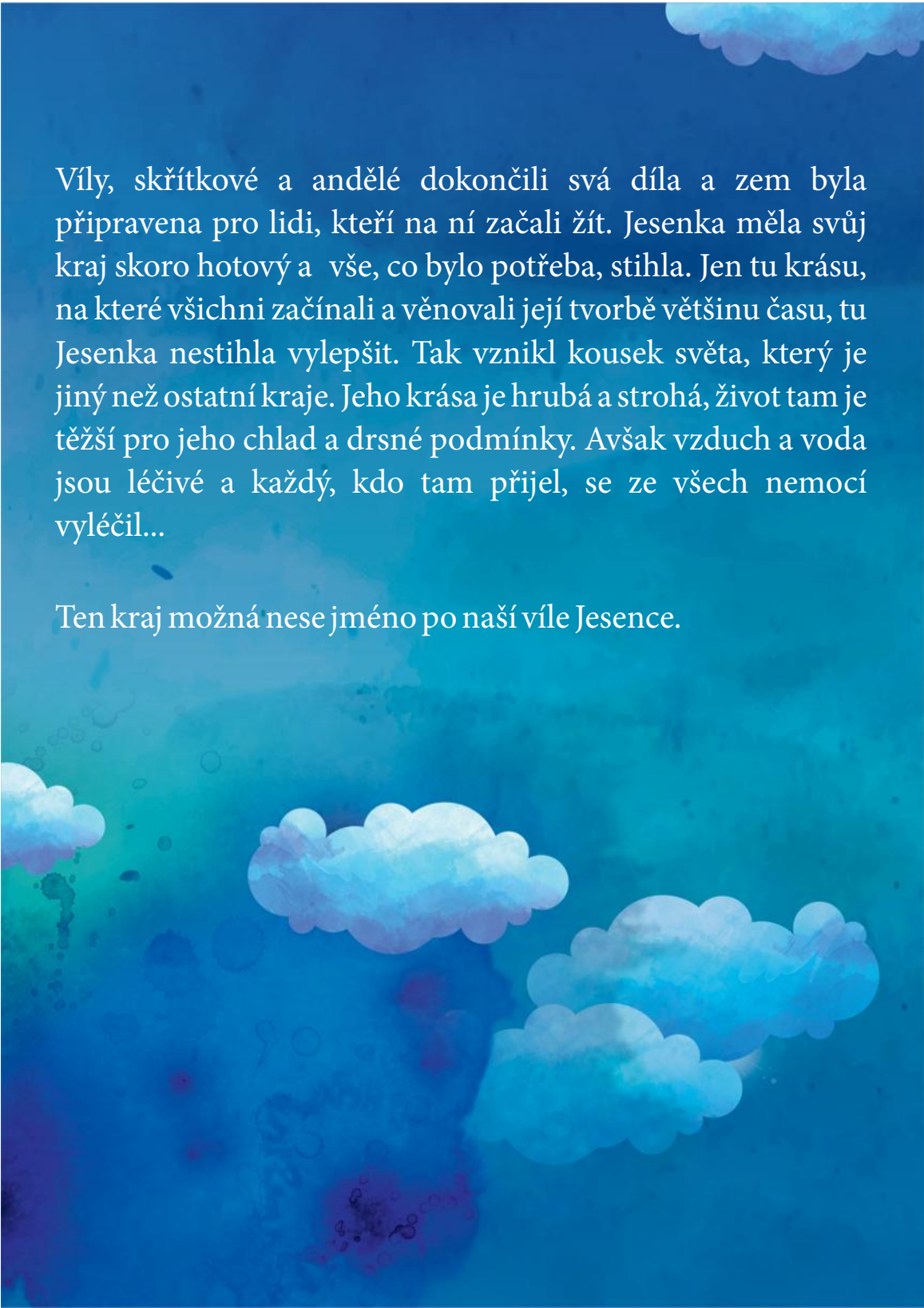
Pohádky psané vodou

Kdysi dávno, když ještě nebyl svět takový, jaký ho známe dnes, nacházel se tu jen tichý, prázdný prostor bez života a času. Nebylo včera, ani zítra, nemohlo být ani dnes. V tu dobu se začala tvořit naše planeta. Při tom tvoření bylo potřeba mnoho sil a pomocníků. Andělé, víly, skřítki.... ti všichni pomáhali u zrodu zeměkoule. Tenkrát se ještě nevědělo, že Země bude kulatá. Mohla vypadat jako kostka, nebo být klidně placatá.

Jedna z víl, které říkali Jesenka, pravila: „Líbilo by se mi, kdyby Země byla kulatá, je to krásný tvar bez rohů a hran.“ Jesenka poprvé prosadila své, a tak vznikla kulatá planeta.

I všichni ostatní uznali, že to byl dobrý nápad. Po celém povrchu zemském šplouchala voda, z ní vykukovala pevnina, ze které vystupovaly kopce a hory. Každý pomocník dostal svůj kousek země, který obdaroval tím nejkrásnějším, co dokázal vytvořit. Pracovali pilně na svém svěřeném území, jen víla Jesenka neměla stání. Pokukovala po ostatních a na svůj kousek světa se vrhla na poslední chvíli.

Nejdříve začala tvořit pod povrchem. Vodě, která hluboko země protékala, darovala léčivou moc i blyštivou krásu. Pak se pustila do práce na povrchu země. Obdarovala lesy rozmanitostí stromů, keřů a bylin. Mezi lesy se tyčily skály z vzácných druhů kamenů. Vítr, který tudy profukoval, byl silnější. Přinášel do tohoto kraje chladný vzduch, ale i všechny omamné vůně přírody.

Víly, skřítkové a andělé dokončili svá díla a zem byla připravena pro lidi, kteří na ní začali žít. Jesenka měla svůj kraj skoro hotový a vše, co bylo potřeba, stihla. Jen tu krásu, na které všichni začínali a věnovali její tvorbě většinu času, tu Jesenka nestihla vylepšit. Tak vznikl kousek světa, který je jiný než ostatní kraje. Jeho krása je hrubá a strohá, život tam je těžší pro jeho chlad a drsné podmínky. Avšak vzduch a voda jsou léčivé a každý, kdo tam přijel, se ze všech nemocí vyléčil...

Ten kraj možná nese jméno po naší víle Jesence.

Jeseníky

...překrásná i drsná kopcovitá krajina na severu, ve Slezsku, blízko polských hranic. Je protkaná mnoha prameny, potůčky s křišťálově čistou vodou. Jeseníky s malými chaloupkami na horských svazích a s políčky, které obdělávali kdysi zdejší chalupníci.

Jé!....seníky, že by hory plné seníků s usušeným voňavým senem?

Možná tak i tak. Pojďme tedy vyprávět příběh našeho malého hrdiny Vincka.

*Jindra Holaj
9,5 let*

*Verunka Sedláčková
9 let*

Odehrává se za časů, kdy ženy, slečny i vážené dámy nosily šaty a sukně až na zem a nebylo jim vidět ani kousek nožky a pánové byli za svou čest ochotni položit život v souboji se zbraní v ruce. Tehdy se udál tento příběh. Není to až tak dávno. To místo je dodnes možné navštívit a podívat se, kde se to celé odehrálo. Je možné vidět i některé stromy, které na tom místě rostly a rostou dodnes. Když některý strom obejmete a zavřete oči, promítne se vám příběh jednoho obyčejného chlapce, jako byste byli v kině. Tento chlapec vyrostl ve váženého muže, kterého zná celý svět. Proto se pohodlně posadte a zaposlouchejte se do vyprávění.

Narození Vincka

Na kopci v nejvýše postaveném domě se chalupníku Františkovi a jeho ženě Marii narodil syn, kterému dali jméno Vincek. Stal se tak nejmladším ze všech jejich dětí. V tento večer, kdy už všichni unaveni ulehli do postelí a usnuli, stala se nebývalá věc.

U malé dřevěné kolébky, kde klidně oddychoval čerstvě narozený chlapec, se objevily čtyři postavy oblečené v hedvábných šatech. Byly to překrásné víly. Každá měla v ruce svíčku. Usmívaly se a v očích jim probleskovaly jiskřičky naděje, že tento malý kluk jednou vyrostе v silného, neobyčejného muže.

*maminka
Felcmarová Simona
40 let*

Jak tam v tichosti stály a prohlížely si malé miminko, jedna z víl promluvila: „Já jsem víla, která přináší do tvého života lásku k zemi i všemu, co je pod jejím povrchem. Budeš ctít její bohatství, rozumět bylinám i stromům. Vše živé bude tvá velká rodina.“

Po chvíli přistoupila blíž druhá víla. Její rozevláté šaty modravě svítily v záři svíček a klidně pravila: „Já ti, Vincku, dávám do vínku lásku k vodě. Poznáš její léčivou sílu a uzdravující moc.

S její pomocí budeš léčit nemocné.“

Třetí sudička byla téměř průhledná. I když byly okna i dveře zavřené, její šaty vlály, jako by byl ve světnici průvan. Přikročila ke kolébce a řekla: „Já jsem víla ovládající vzdušné síly. Jsem vánkem přinášejícím v letním horkém dni osvěžení, ale dokážu být i vichřicí, jež má sílu bořit. Jsi velmi vnímavý a brzy poznáš, že vzduch, který dýcháš v těchto kopcích, je výjimečný. Lidem slabým a nemocným bude dělat dobře a uzdravovat je. Skrze tebe pocítí výjimečnost tohoto místa.“

Po chvíli, kdy domluvila třetí víla, začalo být u kolébky teplo.

Šaty čtvrté víly byly utkané z jiskřiček, zářily malými ohýnky. Byla to ohnivá víla. Promluvila k Vinckovi: „Já ti přináším do života oheň, který může být dobrým pomocníkem, ale i zlým pánem. Vkládám do tvého srdce oheň nadšení. Sam poznáš, kde a kdy budeš potřebný. Nemocní budou k tobě přicházet a ty budeš znovu rozsvěcet živoucí sílu a radost v jejich srdcích. Opět budou chtít žít z plných sil.“

Chvilku bylo ticho.

Poslední slova se ztrácela v mihotavém světle svíček. Vtom se ozvalo bouchnutí dveří a do světnice vpadnul skřítek Hudroň. Šklebil se, prskal a hudroval směrem k sudičkám:

„A hele, mě jste nevzaly s sebou k uvítání malého Vincka. I já mám pro něj něco do vínku. Přeci nebude mít tak snadný život, jak jste mu právě předpověděly. Ode mne dostane do života překážky, bude muset překonávat těžké úkoly a nezdary. Uvidíme, jak si s nimi poradí. Už jako malý kluk pozná, že já tu taky vládnu.“ Sotva dopověděl poslední slovo, svíčky zhasly a víly s Hudroněm zmizely.

Nastala klidná říjnová noc.

Jája Holaj, 5,5 let

Zraněná srnka

Od narození Vincka uběhlo několik let a vyrostl z něj pěkný kluk. Často se toulal po kopcích i v lesích, pozoroval zvěř...

V lese měl své místočko, kam chodil na lesní jahody. Byl to palouček schovaný v hustém křoví, o kterém nikdo nevěděl. Řekl si, že mamince natrhá jahody a poprosí ji, aby mu uvařila oblíbené jahodové knedlíky. Vyběhl s košíčkem, a jak si tak mašíruje lesní stezkou, zdá se mu, že slyší jakési naříkání. Ozývalo se nejdříve z dálky, ale po chvíli už bylo hlasitější, blízko blizoučko. Šel po hlase, sešel ze stezky, prodíral se za hlasem, který byl čím dál blíž. Rozhrnul větve mladého smrčku a tu se před ním otevřel pohled takový, že celý zkoprněl.

Na úzkém chodníčku v trávě, vyšlapané lesní zvěří, spatřil malou srnku. Ta se snažila vyprostit si nožku, celou odranou do krve, z nastraženého drátěného oka. Srnka byla překvapená snad ještě více než on. Leknutím sebou škubla, očekávajíc, že si pro ni přišli pytláci. Na okamžik se jejich vylekané oči setkaly. Vincek měl rád les i všechna zvířátka, která v něm žijí. Hned věděl, co má dělat. Přiblížil se pomalu k srnce a pohladil ji: „Počkej, pomohu ti. Jen zůstaň chvilku stát v klidu a nevrť se.“ Srnka, jako by mu rozuměla, zůstala klidná a Vincek uvolnil oko, pevně zatažené kolem nožky. Hbitě si nožku osvobodila z pasti a plaše po několika skocích zmizela v lese. Vincek se dal do odstraňování nastraženého oka. Když viděl, jak je drát celý zkrvavený, uvědomil si, jak moc srnku musí nožka bolet. „Darebáci,“ pomyslel si. Když drát z pytláckého oka stočil do klubíčka a strčil do kapsy, vzpomněl si, že maminka čeká a že bude mít radost z přinesených jahod.

Odpoledne bylo krásně, sluníčko pálilo jak o život. Na maminčiných jahodových knedlicích si moc pochutnal, a tak radostně vyběhl ven. Doběhl k tůnce, kde se chtěl ochladit. Překvapilo ho, co vidí. Byl zvyklý, že přes den plachá zvěř málokdy chodí pít studenou vodu z tůňky. Tentokrát tomu ale bylo jinak. Na břehu stála malá srnka a máčela si přední nožku ve vodě. Vytrvale znovu a znovu. Kupodivu neutekla, když Vinciho spatřila. „To je ale divné,“ pomyslel si Vinci, „jak to, že se mě nebojí?“ Pozoroval srnku a náhle si všimnul, že nožka, kterou máčí ve vodě, je do krve rozedraná. Vinci se ťukl do

hlavy: „Vždyť to je ta srnka, co se chytila pytlákům do pasti!“
A hned mu i došlo, proč se ho nebojí. Vždyť jí před polednem přece pomohl! A tak se s tou srnečkou potkali u tůňky během několika dalších dní ještě několikrát. Vincek se těšival na ta krátká setkání, a protože byl bystrý kluk, neušlo mu, jak se srnce zraněná nožka rychle hojí. „Jak je to možné?“ vrtalo mu pořád hlavou. „Vždyť srnky a všechna lesní zvěř přece žádného pana doktora, který by jim pomohl, v lese nemají. Že by snad ta voda?“ zadumal se.

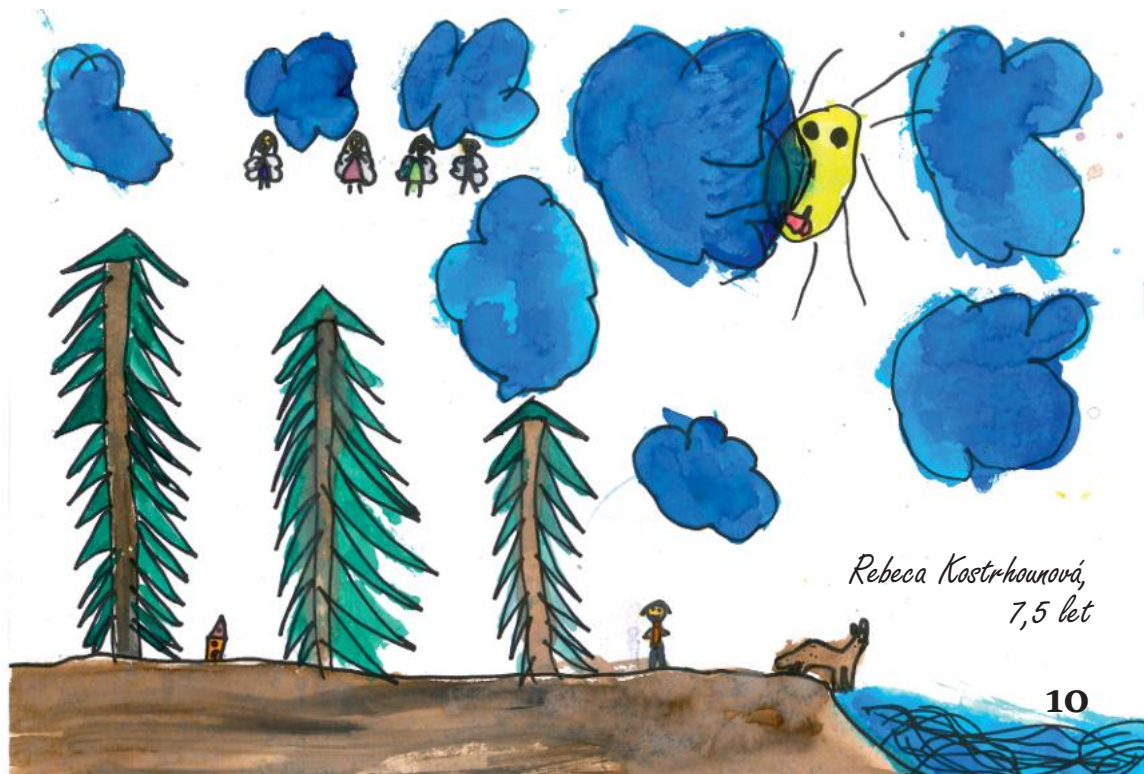
O tom, jak pytláci chytili malého Vinciho

Nad hustým tmavým lesem svítil měsíc v úplňku a osvětloval palouk s chatrčí. Byla postavena jen z větví. Uprostřed palouku seděli v trávě kolem ohýnku dva vousatí loupežníci. Opékali si brambory a jablíčka, která si nakradli ze zahrady u statku kousek za lesem. „Kdy to bude?“ vykřikl nedočkavě Karlos. „Mám hlad a kručí mi v břiše.“ „Ještě chvíli vydrž,“ trochu nevrle mu odpověděl druhý pytlák s přezdívkou Hudrák, který držel v ruce prut s jídlem. „Stejně ti řeknu, pořád dokola jen ty brambory a jablka,“ zabrblal Karlos. „Kdyby tak byl aspoň kousek masa. Úplně si umím představit tu parádní vůni!“

Kuba, 10 let

Hudrák se ušklíbl: „Jo, taky bych si dal. A ještě raději dobře propečenou srnčí kýtu, mňam!" Karlos ho okřikl: „Hele, nech toho a nedělej mi chutě! A vůbec, zítra se vypravíme poohlídnout, jestli se nám do nastraženého oka chytilo divoké prase nebo srnka. I zajíc by byl dobrý!" Při těch slovech se zasní a nosem natáhl vůni lesa. „Mňam, to by byla pochoutka!" Hned ráno, když ještě stála v trávě rosa, vyrazili. V lese se dobře vyznali, a tak rychle došli na místo. Přesně tam, kde včera nastražili oko z tenkého drátu, do kterého se mělo chytit nějaké zvířátko. Jaké ale bylo jejich překvapení! Na stezce nebyla ani jejich past a už vůbec ne nějaká chycená upytlačená kořist. Uviděli jen ušlapané místo se stopami kopýtek a dětských bot a několik skvrnek od krve. „No, co, co, co, rozumíš tomu?" nechápavě kroutil hlavou pytlák Hudrák.

*Rebeca Kostrhounová,
7,5 let*

„Sakra, vypadá to, že nás někdo předběhl a kořist nám sebral," vztekal se Karlos. „Já ho dostat, tak ho snad přerazím vejpůl! Jak já se těšil na pečínku!" povzdychl si. „To je divný," drbal se ve špinavých vlasech Hudrák. „Vždyť to jsou stopy dítěte! Kdo to jen mohl být? Co kdybychom trochu pročesali okolí?" přemýšlel nahlas Karlos. „Třeba na toho prcka natrefíme."

Uběhlo několik dní, ale nic se nedělo. V pátek vpoledvečer byl malý Vinci doma s maminkou. Zrovna věšela prádlo na šňůru před jejich chaloupkou a prozpěvovala si k tomu. Vinci se nudil a tu mu blesklo hlavou: Co kdybych se ještě před večerí zašel podívat tam, kdy minule pytláci nastražili past? Zavolal směrem k mamince: „Smím před večerí na chvíli ven, mami?" A když kývla na souhlas, vyběhl radostně do lesa. Ještě za sebou slyšel, jak za ním volá, aby se vrátil včas. Nebylo to daleko. I to místo si dobře pamatoval. Vždyť znal les jako své boty. A tak snadno našel stezku vyšlapanou lesní zvěří v hebké

*Jan Koblížek
8 let*

trávě. Brzy dorazil na místo, kde před několika dny vysvobodil z pasti malou srnku. S úlevou pozoroval, že místo bylo prázdné, po nějaké nové pasti ani památky. Měl radost a vydal se po stezce směrem k tůňce. Těšil se, že si udělá radost a před návratem domů se ve studené vodě osvěží. Sotva Vinci ušel pár kroků, uslyšel za sebou divné zvuky. Než se stačil otočit, někdo mu hodil přes hlavu pytel. Neviděl vůbec nic, jen černočernou tmou. Uslyšel hrubý mužský hlas, jak říká: „Karlosi, pořádně pytel zavaž, ať nám neuteče! Vsadím se, že to určitě bude ten prcek, co nám sebral naši kořist." Vinci se bránil, ale nebylo mu to nic platné. Pytlák Hudrák si pytel s malým Vincim přehodil přes rameno jak pytel brambor a kývl na Karlose: „Jdeme. To se uvidí, jestli se nám přizná, kam naši kořist dal." Znělo to pořádně výhrůžně! „Pusťte mě, slíbil jsem mamince, že budu večer doma!" volal ze tmy pytle Vinci. Ale marně. Pytláci s ním neměli žádné slitování a zamířili s uvězněným Vincim na svůj loupežnický palouk. „A nešij sebou, nebo uvidíš!" zlostně okřikl Vinciho pytlák Karlos. Když pytláci dorazili na loupežnickou mýtinu ke své chýši, rozvázali pytel a Vincka z něj vyklopili do trávy. „Tak, ptáčku, zpívej a řekni, kam jsi dal náš úlovek." „Jste zlí a trápíte zvířátka. Neřeknu vám nic!", odvětil Vinci nebojácně. Teď Vinci všechno pochopil. Nic jim neřekne, protože by mohli zraněnou srnku, která ještě třeba nemůže rychle běhat, vystopovat a zabít. „Však my si počkáme, mrňousi," zařval vztekle Karlos. „Jestli neřekneš, upečeme si místo srnky tebe!" Pak přivázali Vincka ke stromu. Byl hladový a žíznivý, ale řekl

si: „Musím to vydržet! Pokusím se nějak ze zajetí vysvobodit!“ Hlad a žízeň přišla i na loupežníky. „Karlosi, mám hlad, že bych snad i kůru ze stromu chroupal. Necháme tady toho cvrčka chvilku samotného a půjdeme se podívat po nějakém úlovku.“ „A ty si dobře rozmysli, jestli se chceš vrátit k mamince!“ otočil se na přivázaného Vinci Hudrák. Karlos s Hudroněm zmizeli do lesa. Vinci zůstal na palouku samotný. Po chvilce, co zmizeli, měl Vinci pocit, že na palouku není sám. Nemýlil se. Za sebou uslyšel šustění větví a ucítil na svázaných rukou teplý dech. Otočil se a uviděl srnku.

Hned poznal, že je to ta, kterou zachránil. Poznal ji podle jejich krásných očí. Srnečka rychle kousala do utaženého provazu a Vinci se jí snažil pomáhat, co se dalo. Za malou chvíli mohl vyprostit ze smyčky obě ruce a byl volný. „Rychle utíkej, Vinci, než se vrátí!“ Vincek se otočil s otevřenou pusou a vyhrkl: „Ty se mnou mluvíš?“ Cítil, jak si ho prohlíží svýma láskyplnýma očima. „Neumím mluvit, to ty dokážeš číst mé myšlenky.“ Najednou zaslechli z dálky loupežnické hlasy. Vyrazili jako

střely rychle pryč z mýtiny. Běželi jako o závod, přeskakovali potůčky, kameny i popadané stromy. Udýchaný Vinci uviděl, že se srnka zastavila na okraji lesa. Otočil se na ni a uslyšel její hlas: „Neboj se o mne, Vinci, já se o sebe postarám. Ty se rychle vrať domů, už mají o tebe starost.“ „Děkuji“, volal za ní. „Uvidíme se ještě někdy?“ Srnka vesele zamrkala svými velkýma očima a na rozloučenou řekla: „Vždy, když mě budeš chtít vidět, zavři oči a pomysli na mě. Já se objevím.“ Otočila se a ladnými skoky uháněla k lesu. Vinci jen zahlédl bílé zrcátko na zadečku srnky, jak se vzdaluje. (Zrcátko se říká bílému flíčku pod srnčím ocáskem.) Ještě zvedl ruku a zamával na pozdrav. Pak se zvesela rozběhl domů, kde na něj čekala maminka s večeří. Večer, když ulehl do postele, myslel na svou novou lesní kamarádku. To je ale krásné mít kamarády z lesa. Byl velmi unavený a s myšlenkou na srnku rychle usnul.

Vincek sám sobě lékařem

Čas ubíhal a Vincek začal chodit do školy, aby se naučil číst, psát a počítat. Byla to doba, kdy i děti musely doma pomáhat s různými pracemi na poli, pásly dobytek a staraly se o něj. Když bylo Vinckovi šest let, zemřel jeho starší bratr. Společně s otcem zastali nejvíce práce. Tatínka to velmi zarmoutilo. Měl nemocné oči a po úmrtí syna se jeho nemoc ještě zhoršila. Oslepl úplně, a tak se musel starat Vincek o hospodářství sám. Jezdil s koňmi a povozem na pole. Sel obilí a sázal brambory, staral se o dobytek společně s maminkou a sestrou. Práce bylo tolik, že do školy chodit nemohl. V té době byl starý jako žák dnešní druhé třídy. Musel být velmi statečný a silný, když už v tomto věku dokázal zastat práci svého otce.

Brigita Julínková
9 let

Když měl Vincek volnou chvíli, utíkal do lesa k prameni, kde se před časem setkával s kamarádkou srnkou. Osvěžoval se čistou vodou. Když byl unavený, lehal si na heboučkovou trávu a poslouchal bublání potůčku. Zavřel oči a pomyslel na srnku. Za malou chvíli se objevila v křoví za pramenem. „Jsem rád, srnko, že tě zase vidím. Mám doma hodně práce. Chtěl bych si s tebou povídat, ale nezbývá mi na to čas. Ráno musím vstávat ve čtyři hodiny. Podojíme krávy, nakrmíme dobytek, pracujeme na poli a brzy večer jsem už unavený a jdu spát se slepicemi.“ (To se tak dříve říkalo, protože slepičky chodí spát dříve než lidé.) Srnka přišla blíže k Vinckovi, otřela hlavu o jeho ruku a podívala se mu do očí.

Prokop Lysek, 6 let

Z nich Vincek vyčetl odpověď: „Vím, že to nemáš lehké, Vincku. Nezapomeň, že les a příroda okolo vašeho domu ti pomáhá obnovit sílu a zahnat únavu. Nezapomeň i na léčivou moc vody zdejších pramínek. Nebude to dlouho trvat a ty sám se staneš doktorem, který bude vodou léčit. Nezapomeň na naše první setkání u tůňky. Brzy si na mě vzpomeneš.“ Vincek sebou škubnul a probral se. Stále ještě ležel na trávě v lese. Únavou usnul. „Tak to se mi zdálo? Jak to srnka myslela, že budu doktorem? To je ale legrace, já a doktor.“

Vesele vyskočil a uháněl domů.

*Agáta Lysková
8 let*

Vincek se zranil

Jednoho zimního dne svážel Vincek z lesa dříví naložené na saních tažené koňmi. Byla to těžká práce pro tak mladého chlapce. Najednou saně narazily na velký kámen a oprať mu těžce poškodila prst na ruce. Ruku měl celou zakrvácenou a ne-mohl s ní hýbat pro velkou bolest. Na ošetření od doktora neměli peníze. Vincek si ale hned vzpomněl na srnku. Utíkal k potoku za domem a ruku si dlouho máčel ve studené vodě. Ta odplavila krev a zahnila bolest. Ruku si pak obaloval namočeným studeným plátnem, a tak se mu rychle hojila. Zanedlouho mohl používat ruku jako dřív. „Ta voda, maminko, bude opravdu asi kouzelná, jak mi říkala srnka.“ Otočil se na maminku a ta jen kroutila hlavou: „Jaká srnka, Vincku?“ „Tu, maminko, neznáš, to je moje kamarádka z lesa,“ usmál se a pomyslel si – tak takový jsem já doktor!

Vincek - bystrý pozorovatel

Na školu Vinckovi čas nezbýval. Byl však pozorný a rád se učil z přírody. „Příroda už všechno vymyslela,“ říkal mamince, „musíme se jen dobře koukat a pak všemu porozumíme.“ Tenkrát žili v jesenických horách různí ranhojiči, kteří pomáhali lidem, když byli zraněni a neměli peníze na lékaře. Někteří léčili bylinami, jiní napravovali zlomeniny. Byl tam jeden takový mlynářský učeň, který uměl napravovat zlomená žebra. V těchto dobách se lidé scházeli společně v jedné sednici u stolu při svíčkách a povídali si různé historky o tom a onom, kde se co stalo, kdo má jaké trápení, kdo se narodil a umřel.

Mluvalo se i o ranhojičích, komu pomohli a jak to udělali. Vincek miloval tyto historky. Společně s ostatními dětmi ležel na teplé peci a pozorně poslouchal.

Těžká zkouška

Uběhl další rok. Přišlo jaro a Vincek měl spoustu práce na poli. Musel zasít obilí. Zapřáhl koně do povozu, naložil pytle s ječmenem a vyrazil. Ale!! Pamatujete na skřítku Hudroně, který přišel k jeho kolébce jako poslední? Vzpomínáte, co dal Vinckovi do vínku? Tenkrát mu řekl, že bude muset překonávat v životě těžké úkoly. A právě v tento den na něj jedna velká nepříjemná zkouška čekala. Na cestě se mu splašil jeden z koní. Vincek ho chtěl zkrotit, ale kůň ho zadními nohama srazil na zem a těžký naložený povoz mu přejel hrudník. Byl to smutný pohled. Vincek ležel na zemi bez vědomí a nehýbal se. Přenesli ho domů do postele a rodiče zavolali lékaře. Ten jim řekl, že to

Vítek Julínek, 5 let

Vincek asi nepřežije, a když ano, bude mrzák nadosmrti. Doktor doporučil svařit červené víno s bylinkami a obkládat tím rozdrcený hrudník. Když to maminka udělala a přiložila teplý zábal Vinckovi na hrudník, ještě se mu přihoršilo. Poprosil maminku o studený zábal namočený v čerstvé vodě z potůčku. Když to udělala, hned se mu ulevilo. Pokračovala v této léčbě po tři dny a třetí den se Vincek postavil na nohy. Žebra měl však stále polámaná. Vzpomněl si na vyprávění o místním ranhojiči. Stoupnul si k židli, zatlačil břicho k opěradlu a zhluboka se nadýchnul. Polámaná žebra se vrátila na své místo a Vincek konečně mohl klidně usnout. Ještě dlouhé měsíce si Vincek obkládal hrudník studenými zábalami, a když uplynul rok, byl opět plný síly. O zázraku se brzy dozvěděli místní lidé a začali považovat Vincka za čaroděje, který umí léčit lépe než kdejaký doktor. Nemocní lidé z daleka i blízka začali chodit za Vinckem, aby je léčil. Přiváděli k němu i nemocná zvířata. Předpověď jeho kamarádky srnky se vyplnila.

Podpořili
**Mamavis healing care s.r.o.
a Priessnitzovy lázně Jeseník**

**Autorem pohádek je tým
Spolku Mamavis z.s.:**

Eva Culková,
Milan Drábek,
Monika Čížková,
Martina Štefanková

Grafika: Radka Vításková

**Autory ilustrací jsou děti, které se během svého léčebného
pobytu v Priessnitzových lázních ochotně a s tvořivým
zápalem zúčastnily výtvarných workshopů pořádaných
Spolkem Mamavis z.s.**

**Velké poděkování patří
MUDr. Jaroslavu Novotnému,**
hlavnímu lékaři Priessnitzových lázní
za inspiraci a vytrvalou podporu.

Věnováno mé dceři Natálce,
bez které bych se nejspíš svou
priessnitzovskou cestou nikdy nevydala.

Martina Štefanková

Mamavis healing care s.r.o.
Polní 683, Klášterec nad Ohří
tel.: +420 606 416 910
www.mamavis.cz

Priessnitzovy léčebné lázně a. s.
Priessnitzova 299, 790 03 Jeseník
tel.: +420 584 491 111
www.priessnitz.cz

Priessnitz
LÉČEBNÉ LÁZNĚ JESENÍK